

„Na aukciji trezorskih zapisa Ministarstva financija u utorak upisano je 160 milijuna kuna, a planirani je iznos bio 100 milijuna. Zbog slabe likvidnosti banke nisu sudjelovale u aukciji, već su sve trezorice upisali institucionalni ulagači. Najviše je upisano zapisa s dospijećem od 364 dana, 110 milijuna, čija je kamata ostala na 7,80 posto. Preostali iznos odnosi se na zapise od 91 dan, čija je kamata ostala na 6,75 posto.”

Vijest koju smo upravo citirali pokazuje da je vrijeme niskih kamata iza nas. Kada nerizični papiri, kakvim se smatraju trezorski zapisi, donose kamatnu stopu od gotovo osam posto na godišnjoj razini tada svi ostali sektori moraju, žele li povećati svoju likvidnost, ponuditi daleko veću kamatnu stopu. Osim što su investicijski fondovi svoju potražnju „preselili” na kreditno tržište umjesto poslovnih banaka pokazuje da poslovne banke imaju poteškoća sa likvidnošću i/ili imaju neke druge poslovne kombinacije. Sve u svemu vrlo zabrinjavajući signal sa financijskog tržišta.

Istovremeno još uvijek nismo u krizi prema izjavama mnogih dužnosnika. Nama se očito neke stvari moraju dogoditi da bi priznali stvarno stanje. Mi smo u krizi kao što to godinama pišem na ovim stranicama. I dok je prije na površini bilo relativno mirno, pa su zabrinuti ekonomisti nazivani katastrofičarima, danas je i površina vrlo uzburkana i mali hrvatski broj veličine „orahove ljuske”, da upotrijebim izraz pokojnog Perišina, sve teže plovi a kormila otkauzuju poslušnost. Upravljanjem malim brodom na olujnom moru je vrlo teška a ponekad i nemoguća zadaća. Sidra ne djeluju jer je nevera takvih razmjera da sidro ne kkoriste. Tečaj kune polako ali sigurno „tone” i pitanje je vremena ako se ne fokusiramo na krizu kada će tečaj izmaći bilo kakvoj kontroli. Gubitak kontrole znači da će se dešavati strašne i nepredvidive stvari po gospodarstvo a koje nećemo moći, na žalost, kontrolirati.

Zvona zvone na uzbunu i potrebno je da se sastanu čelnici države kako bi zajednički, oporba i vladajući, našli primjereno rješenje. Nema lakih i jeftinih rješenja. Postoje samo skupa i bolna rješenja. Međutim, ignoriranje postojećeg stanja je najgore rješenje kojem nije moguće sagledati sve možebitne posljedice. Krenimo u akciju a krivce, kojih je nesumljivo bilo, tražimo kada se završi priča sa ovom krizom. Kriza nije nešto što možemo ignorirati, kriza je stanje poput epidemije koja zahvaća sve brže i brže cjelokupno društveno tkivo. Kako se povećava omjer bolesnog i zdravog tkiva tako se i šanse za učinkovito rješavanje krize smanjuje a cijena progresivno raste.